

Tokaji Tamás-Kovács Ákos 5.b

A Bolyai

Iskolánk egy szuper sulis,
névadója matekzseni.
Ugye, nem kell elmondani,
hogy ő nem más, mint Bolyai.

Mily szemet gyönyörködtető,
magas falak, piros tető.
Ez iskolánknek nagysága,
melynek sehol sincsen párja.

Van itt nálunk egy uszoda
ha még üres, rohanj oda!
Tanárnők és tanárurak
mutatják a helyes utat.

Kistanárok tömkelege
rohangál fel, utána le.
Jegyzetelnek, nem tudni, mit,
ők biztos tudják a tutit.

Ügyesek itt a gyerekek
kiállítást nyitnak nektek.
Az ő rajzaik és képeik
Tetszésünket mind elnyerik.

Sokan versenyre is mennek,
Melyből többet meg is nyernek.
Vannak akik sportra járnak,
S hívei a tudománynak.

A mi tantermünk is remek,
a sok szék és az emberek.
Hangzavar és kiabálás,
Ezért vagyok olyan hálás.

8b.

A bolyai egy labirintus,
Borítja a napi ritmust.
De mi mégis igyekezünk,
Az órákon fent a kezünk.
Sok nehézségbe ütközünk,
Itt mégis szívesen ücsörgünk.
Legyűrjük az összes órát,
Majd a büfé rumosgolyóját.
Elfáradunk az osztályban,
De van kávé az automatában.
Mire télen beérünk lefagy az orrunk,
De üdvözl minket bolyai szobrunk.
Egy szintel feljebb, kiállítás díszeleg,
Ami megmelengeti a szívemet.
Tangózunk és tengózunk a termekben,
Kávét iszunk sietve a szünetben.
Öt perc elég még a házira,
Lényeg hogy ne essünk pánikba.

A tetőtér egy kész dzsungel,
Tanárok előtt egy jó bunker.
Az uszoda vize mindig klóros,
Sosem leszel tőle kóros.
Tesiórán falat mászunk,
Fentről mindig kiabálunk.
Laborunkban van egy nyuszi,
Mindig jár neki a puszi.
Sokat vagyunk a könyvtárban,
Főleg a lyukas órában.
Lehet hogy nekünk ez a mondat még kicsit nagy falat,
De aki egyszer bolyais volt az mindig bolyais marad.

Papp Kristóf (6.o) A BOLYAI

Beszédemet egy bevezetővel kezdeném.
ezzel a Bolyaiba Titeket bevezetvén.
Megnyitva kapuját a tudásnak, tanulásnak,
kifizetődését a hosszas alvásnak.

Hogy mi az összefüggés eme két fogalom között?
A válasz ott van a sok könyv mögött.
Hisz ha jól tanulsz, akkor jól is alszol,
s ha valaki jól alszik, az kérdésekre jól válaszol.

Na de a lényegre visszatérvén,
(S pár negatív dologtól eltekintvén)
Hát kezdődjön el a versem lényege,
S szavai füledet helyezték kényelembe.

Az iskolámba belépvén,
az egészét csak unalmasnak vélném
de alaposabban megnézve
egész másnak ítélném.

A könyvtárban a könyvek egyből köszönnek,
Mihelyst a diákok ránéznek.
De páran ezt sajnos nem veszik észre,
nekik külön kell odaadni kézre.

Ott vannak a magasba nyúló könyvespolcok,
Miknek nem nagyon örülnek az idősebb porcok,
rajta ücsörögnek a gazdákra váró könyvek,
várják, hogy valaki kikölcsönözze őket.

De versemet befejezném eme versszakkal,
Mondókámat le is zárnám ezzel a szakasszal.

Czikkely Hanna: A Bolyai

Néha úgy érezzük, mi bolyais diákok,
Sok a tanulnivaló, mit adnak a tanárok
Viszont ha egyszer vége lesz az egésznek
Nagy nyomot hagy az emléke.
Mert te vagy a mi iskolánk,
Hova mindig korán mentünk,

Hol sok baráttra leltünk
és mindig nevettünk.
Szereztünk sok élményt,
néha egy –két akadályt,
De köszönjük, hogy iskolánk Te vagy, s nem más
Ha felnézek az égre, még mindig emlékszem rád,
s téged látlak, csakis téged
Mi kedves iskolánk.

Bolyai, Bolyai köszönjük a tudást,
mit kaptunk annyi éven át.
Most már kevesebb a kérdés,
viszont van egy-kettő, mi kisebb- nagyobb égés

Például mit vegyek a büfében, ha nagyon éhes vagyok?
Teából a citromos, vagy az epres a jobb?
De ez mégiscsak kisebb- nagyobb probléma,
a bolyais gyermek ezt is hamar megoldja! ☺